

هدف اسقف تیرانداز: هشتمین المپیک

مصاحبه Giovanni Pelliolo با New York Times از John Henderson

مترجم: امیرکامران مجرد

Vercelli, Italia – کمی با جیووانی پلپیولو که بنشین، داستان‌های شنیدنی شروع می‌شوند. داستان‌هایی درباره تیراندازی تراپ و موفقیت‌های او، و تنگی نفسی که روزگاری زندگی‌اش را تهدید می‌کرد و ایمانی چنان عمیق که باعث شد روزی در خانه‌اش کلیسایی بسازد. قصه رفتنش به واتیکان، آنجا که پاپ به او اطمینان داد که تعهد و دل‌بستگی‌اش به تیراندازی می‌تواند با اعتقادات مذهبی او همزیستی کنند، و ماجرای بازديدش از یک زندان در سیسیل، جایی که قاتلی دقت او در تیراندازی را ستوده بود.

پلپیولو این داستان‌ها را در مصاحبه‌ای در دفتر میدان تیراندازی شخصی‌اش، در محاصره عکس‌هایی که در نقاط مختلف دنیا با مدال‌های آویخته از گردنش از او گرفته شده است تعریف می‌کند. پلپیولو که به نام «جانی» شناخته می‌شود، امیدوار است در تابستان آینده، وقتی در سن ۵۱ سالگی برای هشتمین بار در المپیک رقابت می‌کند مدال جدیدی ببرد.

ورزشکاران بسیاری مربیان، والدین یا حتی خدا را مشوق خود می‌دانند، ولی پلپیولو می‌گوید مشوقش پاپ ژان پل دوم است. پلپیولو ژان پل دوم را بیست و یک سال پیش، وقتی اولین مدال المپیکش را برده بود، و با شک و تردید در مورد اینکه آیا می‌تواند تعادلی بین عشقش به تیراندازی و ایمانش به خدا ایجاد کند مجادله می‌کرد، ملاقات کرده بود. پاپ به او اطمینان داد که ایجاد این تعادل ممکن است. او تمام این سالها توانست به هردو بپردازد.

پلپیولو در نمازخانه شخصی‌ای که در خانه خود در ورچلی ایتالیا ساخته است.

او رسماً به مقام اسقفی رسیده است. مراسم عشا را اجرا می‌کند و روزی پنج بار در کلیسایی که در خانه‌اش بنا کرده است – و فاصله کوتاهی از میدان تیراندازی‌ای که به نام خودش نامگذاری شده است دارد – دعا می‌کند. سبک زندگی رهبانی، او را به یکی از پرافتخارترین تیراندازان دنیا بدل کرده است. او برندهٔ چهار مدال المپیک و ده‌ها مدال قهرمانی اروپا و جهان است.

طی هفته‌های آینده وی تلاش می‌کند تا باز هم به المپیک راه پیدا کند.

پلیپلو در مصاحبه‌ای در ماه آوریل گفت: «دو نوع ورزشکار وجود دارد، نوع اول باید خواسته‌های خود را اقلع کند؛ همان‌ها که می‌گویند...مدال را می‌خواهم... لازمش دارم. من جزو این دسته نیستم. دستهٔ دوم کسانی هستند که عاشقند؛ من عاشق ورزشم. آتشی که درون انسان می‌سوزد همان عشق است، و عشق هرگز خاموش نمی‌شود. به همین دلیل است که من در ۵۱ سالگی هنوز رقابت می‌کنم، برای اینکه دائماً با این عشق به جلو رانده می‌شوم، با همین آتشی که خاموشی ناپذیر است.»

پلیپلو از بهترین تیراندازان ورزشی تاریخ است و بخشی از عمر دراز ورزشی‌اش را مدیون رشته‌ای است که از کودکی انتخاب کرده است، که برخلاف بسیاری از رشته‌های المپیکی به ورزشکار اجازه می‌دهد عمر حرفه‌ای درازی داشته باشد. تا کنون فقط چهار تیرانداز دیگر در هشت المپیک حاضر بوده‌اند، و هیچکدام بیش از سه مدال نبرده‌اند. با توجه به اینکه ایتالیا تا بحال ۳۰ مدال المپیکی تراپ و اسکیت بدست آورده است (که از همهٔ کشورهای دیگر بیشتر است) و اینکه بیست و چهار هزار (۲۴۰۰۰) تیرانداز رسمی دارد، می‌توان گفت پلیپلو بدون شک تیرانداز برتر یک ملت تیرانداز است.

پلیپلو بعد از پیروزی در یک تورنمنت در ماه می ۲۰۲۱.

تیراندازان تراپ تک‌تیراندازان زنده‌ای هستند که می‌توانند بشقابکی به قطر ۱۰ سانتیمتر را که با سرعت ۱۲۰ کیلومتر بر ساعت پرواز می‌کند بزنند. شاخصهٔ آنها دقت و مداومت است. پلیپلو در دو جام جهانی موفق شده است دو بار رکورد جهانی ۱۲۵ از ۱۲۵ را به نام خود ثبت کند. کلکسیون مدالهای المپیکی او شامل یک مدال برنز در المپیک سیدنی، و یک مدال نقره در هر یک از المپیکهای آتن، پکن و ریو است. پنج سال پیش در برزیل در یک شوت آف مدال طلا را از دست داد.

کارلو آلبرتو تولتینی، تیرانداز سابق، و کارمند فعلی Beretta – که از تولیدکنندگان پیشتاز سلاحهای ورزشی است – می‌گوید: «او مثل مارادونا است، من جانبدارانه حرف می‌زنم چون از کودکی به او به چشم یک قهرمان نگاه کرده‌ام.»

بزرگترین موانع در زندگی پلپیلو خیلی قبل از اینکه شروع به جمع‌آوری مدال کند از راه رسیدند. وقتی سه ماه بیشتر از عمرش نمی‌گذشت، زندگی‌اش توسط بیماری تنگی نفس (آسم) تهدید شد و به گفته خودش تا هفده سالگی آزارش داد. گاهی بیماری او چنان شدید بود که دکتر اجازه نمی‌داد بیرون از خانه بازی کند، و خودش می‌گوید تا به امروز مبتلا به عارضه دید دوگانه است.

چون در کودکی بیشتر ورزش‌ها برایش ممنوع بودند (تا ۱۰ سالگی از ماسک اکسیژن استفاده می‌کرد) به سرعت ورزشی غیرهوازی برای خود پیدا کرد، یعنی تیراندازی. والدینش در ورچلی – که شهری پر دار و درخت با جمعیت ۴۶۰۰۰ نفر، در ۸۰ کیلومتری میلان است و از مراکز تولید برنج در اروپا محسوب می‌شود – به شالی کاری اشتغال داشتند. ولی مادر و یازده دایی‌اش شکارچی هم بودند و در منطقه پیدمونت ورچلی قرقاول و خرگوش شکار می‌کردند. پلپیلوی کودک معمولاً موقع شکار همراه آنها می‌رفت.

تیرانداز ماهر می‌تواند بشقابکی را که با سرعت ۱۲۰ کیلومتر در ساعت پرواز می‌کند به ابری از غبار تبدیل کند.

پلپیلو می‌گوید: «بلافاصله به تیراندازی علاقمند شدم. به نظرم ورزشی ایستا آمد. مجبور نبودم بدوم. می‌توانستم در یک نقطه بایستم.»

پدر و مادرش وقتی هفت سالش بود از هم جدا شده بودند و او همیشه وقتی مادرش برای کار به شالیزار می‌رفت، تنها بود. به عقیده خودش خو گرفتن به تنهایی بعداً یکی از عوامل برتری او در رقابت‌ها شد. می‌گوید: «عادت به تنها بودن به من کمک کرد در تنهایی میدان تیراندازی رشد کنم. آنجا خودت هستی و گوشی روی گوشت، تنها در سکوت ایستادن برایم طبیعی بود. از تنهایی هراسی نداشتم.» آنقدر طبیعی بود که اولین هدفش را در ۱۸ سالگی زد، و در ۲۲ سالگی به المپیک بارسلون فرستاده شد. اولین بار در ۲۵ سالگی قهرمان جهان شد و اولین مدال المپیک (برنز) را در ۳۰ سالگی در المپیک سیدنی ۲۰۰۰ بدست آورد.

در همان سال‌ها زندگی او دچار تغییرات دیگری شد. پلپیلو از هفت سالگی عضو فعال کلیسا بود و در مراسم عشا خادم کشیش بود. بعدها در ۲۵ سالگی این علاقه جدی‌تر شد و در رشته خدانشناسی شروع به تحصیل کرد. ولی این علاقه مذهبی با پشتکار و پایبندی مورد نیاز برای

باقی ماندن در سطح اول تیراندازی ورزشی بین‌المللی در تعارض بود. وقتی در سال ۲۰۰۰ برای ملاقات با پاپ به رم رفت، از او خواست راهنمایی‌اش کند.

پلیلو که به دلیل حرفه مذهبی خود هیچوقت ازدواج نکرده است می‌گوید: «به پاپ گفتم من یک روحانی هستم، ولی با بعضی مقررات کلیسا مشکل دارم. برای مثال کسی که حرفه‌ای ورزش می‌کند باید برای ادامه کار روحانیت، ورزش را رها کند. مقررات بسیار سختگیرانه هستند. باید ورزش را ترک کنم ولی اصلاً تمایلی به این کار ندارم، و پاپ به من گفت که ورزش را ادامه بده.»

بعد از سفری زیارتی به شهر لورد در فرانسه، یک پسر بچه ایتالیایی - یا رؤیایی از یک پسر بچه ایتالیایی - به او می‌گوید به خانه برو و کلیسای خودت را بنا کن. پلیلو به خانه برمی‌گردد و یکی از اتاق‌های خانه‌ای که در آن با مادرش زندگی می‌کند را به نمازخانه‌ای کوچک تبدیل می‌کند. در این نمازخانه یک محراب، یک تخته برای زانو زدن هنگام دعا، یک کتاب مقدس بزرگ و مجموعه‌ای از مجسمه‌ها به چشم می‌خورد. در یک کوش، ردای اسقفی او قرار دارد که خودش، یا روحانی دیگری که برای اقامه مراسم عشا به آنجا می‌آید به تن می‌کند.

پاپ به پلیلو گفت بین ایمان و ورزش تعادل ایجاد کن.

او طی چهار سال، سالی پنج بار به منطقه Avers در سوئیس سفر کرد و همانجا در سال ۲۰۱۶ توسط کلیسای مقدس سلطیک بین‌الملل به مقام اسقفی نائل شد. در آن زمان به ستاره تیراندازی بدل شده بود و مشکل دید دوگانه وی نیز به نفعش کار می‌کرد. او می‌گوید: «چشمانم تا حدودی مستقل از یکدیگر کار می‌کنند، به همین دلیل می‌توانم لول سلاح را کمی بالاتر بگیرم و با چشم دیگرم به محل پرتاب هدف نگاه کنم.»

شهرت او از دولومیت تا سیسیل گسترده است. می‌گوید یک بار برای بازدید به یک زندان در پالمو سیسیل رفته بود و یک قاتل او را شناخت و به او گفت: «تو از من بهتر تیراندازی می‌کنی.»

بعد از مسابقات قهرمانی اروپا در کرواسی معلوم می‌شود که آیا پلیلیو می‌تواند برای هشتمین بار تیم المپیک ایتالیا را همراهی کند یا نه؟ بعد از کسب مدال نقره در ریو، او دو مدال نقره تیمی مختلط اروپا و یک مقام دهم ایتالیا را به مجموعه افتخاراتش اضافه کرده است. رقیب اصلی او برای تنها جایگاه باقی مانده در تیم تراپ المپیک ایتالیا، هم تیمی او مائورو دی فیلیپس، مقام اول جهان است. پلیلیو می‌گوید اگر موفق به بدست آوردن این جایگاه نشود از همین الآن هدف دیگری دارد: المپیک پاریس ۲۰۲۴.

ورودی میدان تیراندازی در ورچلی ایتالیا مزین به عکس پلیلیو.